

κάτι άγονα φρεγγάρια
μουνάχανε
καί λούστηκα
στις φρεγγαροσταλίδες.

Α. Α. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

1

ΑΝΤΙ - ΜΙΑΑΣ

Α

ΕΣΗΕΙΡΕ

καί γεννήθηκε Ένας Μινώταυρος

ΑΓΓΙΞΕ

Ένα πανάκριβο δάξο κιέγινε συντρίμμα

Β

ΗΤΑΝ ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ ΣΤΝΕΙΔΗΤΟ

— Α & Β είναι τὰ Δυό Κέντρα Βάρους

του ποιήματος σε σχέση με τὸ ἀντί

2

ΕΚΑΙΓΕ ΜΙΑ ΜΙΑ ΤΙΣ ΤΡΙΧΕΣ ΤΩΝ

ΜΑΛΛΙΩΝ ΤΟΤ ΜΕΝΑ ΤΣΙΓΑΡΟ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΚΕΡΑΣΙΔΗΣ

Πέντε ποιήματα

1

Φύλα τὰ μάτια σου
μήν τρέξουν στὸν κατήφορο.

2

Καινούργια χλόη στὸ χῶμα.
Τὸ μυστικὸ παράθυρο τῶν ἀνθρώπων
Έλαμπε σάν ἥλιος
κι άνοιγε δρόμους γιὰ τὸν οὐρανό.
"Ας σώσουμε αὐτὴ τὴ λάμψη.

3

Μὲς τὸ τίποτα μιλάω.
νὰ ὁ ἀντίλαλος
κενός...

4

Μάτια καί χεῖλια κόματα
παρθενικά
μελώνουν τίς πληγές μου
τίς ἀτέλειωτες.

5

"Όταν κάνει κρύο,
φαίνεται καθαρά ἡ ἀνάσα μας.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΕΥΓΕΝΕΙΑΔΗΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΑ ΣΤ' ΑΣΤΡΑ

Χάθηκαν τὰ ἄμορφα χρώματα τῆς δόξης
πίσω ἀπ' τὸ μαύρο πέπλο τοῦ μυστηρίου.
Ἡ χειλιδόνα σταμάτησε νὰ ξεγεννά

κάτω ἀπ' τὸ κελεύδημα τοῦ συντρόφου τῆς.
Ἦρθε ἡ ὥρα ποῦ ἐμεῖς θ' ἀναστηθοῦμε.
"Όλοι θὰ πεθάνουν τότε,
μέχρι κι αὐτὸ τὸ σαμάρι τοῦ γαιδάρου
ποῦ καθάλησαν τὰ χειλιδόνα
γιὰ νὰ γυρίσουν πίσω,
τ' ἀγαλμα στήν ἀλλή θὰ ξαναγεννηθεῖ
ἀπὸψε
κάτω ἀπ' τὸ δάρος τοῦ ἔρωτα,
ὁ καθρέφτης θὰ μιλήσει πάλι τὴν ἀλήθεια
καὶ τὸ κάγκελο θὰ ριζώσει στὴ γῆ
ἀπλώνοντας τὰ κλαδιά του σ' ἓνα πλαστικὸ
καλοῦπι.

Ἄργα τὴ νύχτα θὰ γανγίσει ὁ σκύλος
ποῦ σκέπασε ὁ γείτονας μὲ τίς πότες
γιὰ νὰ μὴν ἀκούει τὸ χροῖνο.
Τότε τὸ ἀγαλμα θὰ πρῶσει τὴν πλατεῖά σάλα
καὶ θὰ κατέβει νὰ κοιμηθεῖ στὸ ὑπόγειο,
ὁ καθρέφτης θὰ σπάσει
κι ἀλήθεια θὰ σκορπιστεῖ στὴ σκόνῃ τοῦ ἀ-
γέρου
τὸ κάγκελο θὰ μαραθεῖ καὶ θὰ πέσει στὴ χορ-
ταριασμένη γῆ νεκρὸ
ἔχοντας γιὰ σάβανο τὸ πλαστικὸ καλοῦπι.
Ἡ νεκρανάσταση θὰ τελειώσει,
ἡ συντροφιά μας θὰ σμίξει μὲ τοὺς νεκρούς,
συντέλεια καὶ καταφρόνια θὰ μᾶς σκεπάσει.

ΚΩΣΤΗΣ ΑΓΟΥΡΙΔΗΣ

ΛΗΘΗ

Λήθη ἀποκομίζεις μέσα μου χωμάτινες κι οὐ-
ράνιες λειτουργίες
νάρκωση λεγτὸ τὸ λεγτὸ
εἶναι τεχνικὴ ἀδυναμία.
Εἶναι μιὰ λύτρωση
γιὰ νὰ γνωρίζομαστε μὲ τὸ ὄλο.

ΠΕΝΥ ΣΑΚΟΒΕΛΗ

ΟΤΑΝ ΚΟΙΤᾶ ΤΑ ΛΟΤΛΟΤΔΙΑ

"Όταν κοιτάω τὰ λουλούδια
ἀγαπᾶω τοὺς ἀνθρώπους
"Όταν κοιτάω τοὺς ἀνθρώπους
νιτρείνομαι γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου.

ΜΑΡΙΑ ΣΟΥΡΟΥΝΗ

Δυὸ ποιήματα

1

Στὰ πράσινα φυλλώματα τῆς ἀνθισμένης λεύ-
κας
σμίξαν ἡ άνοιξη μὲ τὴ ζωή,
κάτω ἀπὸ τὸ ζεστὸ βλέμμα τοῦ ἡλιου
γεννιόταν ἡ ζωὴ στὴ φωλιά ἐνὸς ἀηδονιοῦ.

2

Φόρεσα τ' ὀλόλευκο μακρὸν φουστάνι μου
καὶ πέταξα στὴ βουδὴ ἀκροθαλασσιά
ποῦ μὲ περιμένεις.

Μά σάν ἦρθαι, εἶχες φύγει.
Ὡστόσον φορέσει τὸ φουστάνι μου
πέρασε ὁ χρόνος τῆς σιμῆς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΒΑΛΣΑΜΗ

Δυὸ ποιήματα

1

Ἐκλαψα ὅταν διάβασα τὰ γραφόμενά σου
Μιά θυσία ἢ ζωή, ἢ ἀγάπη, ἢ ὑπαρξή
Μιά ἀδιάκοπη προσφορά.
Καὶ σὺ μόνος, ξεχασμένος παλεύεις τὸν ἐ-
γωϊσμό σου.
Παλεύεις νὰ διώξεις μακριὰ ἐφηβικά χρόνια.
Παλεύεις μὲ τὴν θάλασσα, τὸν ἥλιο, τὴν ἀ-
γάπη.
Παλεύεις τὸν Θεό σου.

2

Ἄφησα τὰ δάκρυα στὸ χαρτί
Ἔτσι ψυχρά, μελανιά, ἄψυχα στίγματα
δὲν ἤθελα νὰ τὰ ξέροι κανεὶς
δὲν ἤθελα νὰ τὰ ξέρω ὅτε κι ἐγὼ
Τάξερε μόνο τὸ χέρι πού τὰ ζωγράφιζε.

ΤΑΚΗΣ ΒΑΣΙΛΑΤΟΣ

Δυὸ ποιήματα

1

Δὲν ἔχω πολλὰ νὰ σᾶς πῶ.
Φεύγω γιὰ νὰ δῶ τὰ μάτια μου
καὶ νὰ μιλήσω στὸ στόμα μου
σὲ μιὰ ἀπ' εὐθείας φανέρωση
δίχως καθρέφτες καὶ λήμνες
καὶ μαγνητόφωνα καὶ φαράγγια.

Ἄλυσόδρεσα τὰ πράγματα μὲ μένα
—καὶ πιθανῶς νὰ πρόκειται γιὰ πρόνοιαν
ὥστε ἔκπρωτος καὶ ἐξόριστος πάντοτε νὰ μεί-
νω—
γιὰ νὰ θωρῶ τὸν ἐαυτό μου μέσα στ' ἄψυχα
καὶ νὰ θοιγῶ γιὰ τότε πού ἦτανε δικός μου.
Ὁ νόστος μὲ κατέλαβε καὶ ἀναχωρῶ.

Δὲν πάω ν' ἀσκητέψω.
Μόνο πού τὸ φαί μου καὶ οἱ ὁρμές μου
δὲ θάναι αὐτὰ πού θὰ μὲ προσδιορίζουν.

2

Μεταμορφωθήκαμε σὲ ἐλάφια
Στὸ κεφάλι μας φύτρωσε ἓνα δάσος
Ξάχνουμε νὰ βροῦμε τὸ φεγγάρι
ἀνάμεσα στὰ φυλλώματα.
Σεγελιόμαστε.
Κάθε βραδυνὰ σκύβουμε στὴ θάλασσα
—τὰ βράδια ἔχουν εἰκοσιτέσσαρες ὥρες—
γιὰ νὰ πιῶμε τὸ φεγγάρι
καὶ νὰ ξεδιψάσουμε.
Πίνουμε ἀλάτι.

ΒΑΛΥ ΛΙΟΛΙΟΥ

Ὅχτῳ ποιήματα

1

Ἔγινε ὁ ἄνθρωπος ἓνα μὲ τὴν πέτρα
καὶ ὁ ἥλιος τύραννος.

2

Μοιράστηκε ὁ γλάρος
τὴν ὁμορφιά μὲ τὸ κύμα.

3

Φοβᾶμαι τοὺς πού μὲ καταλαβαίνουν,
μού ξερρίζουν τὴν ψυχή.

4

Βήματα στὸ λιθόστρωτο
καὶ χτύποι τῆς καρδιάς.

5

Μέσα στῆς νύχτας τὸ βαρὺ,
κι ἂν εἶναι κοικονόβια
κι ἂν εἶναι ἀηδονόπουλο,
ὅ' ἀκουστεῖ τὸ ἴδιο,
σὰ μιὰ πνοὴ ζωῆς
σὰ φύσημα τ' ἀγέρα,
μέσα στὸν τάφο τὸ βαθύ,
τὶ καὶ ἂν φινισίξει σὺν παιδί
τὶ καὶ ἂν τῇ γῇ συνθέμελα
μουγγὰ ταρακουνήσει.

6

Ἄνεμος πού θροῖζει ἀνάμεσα στὶς πέτρες
σάν τῇ ζωῇ πού κυλᾷ στὶς δυσκολίες σας.

7

Μικρὴ καὶ ἀπλὴ
μεγάλη καὶ δλόκληρη.

8

Οἱ λέξεις εἰν' εὐκόλες
σάν τίς σταγόνες τῆς βροχῆς
εἶναι καθάριες
σάν τὸν οὐρανὸ
καὶ ἀλμυρὲς
σάν τὰ δάκρυά μας.

ΛΕΝΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

«ΑΝ Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΤΕΒΑΙΝΕ ΣΤΗΝ
ΓΗ...» (ἀπόσπασμα)

Κατέβηκε ὁ ἥλιος στὴν γῆ.
Σεργιάνισε μισόγυμνος στὴν ξερμὴ ἀκρογιαλιά,
μιλώντας μὲ τοὺς καμμένους γλάρους,
τὸ ἄπνοο νερό.
Κορόνα στῶν πουλιῶν τὰ χρανὰ
ἢ κόκκινη ματιά του.
Ἀπληστα τὰ χεῖλη ρούφηξαν τῆς λίμνης
τὴν χρυσάλλινη νερένια ζωή.
Λαβωμένος τραβήχθηκε βογγώντας ὁ ἀγέρας
ἀπ' τὴν πύρινη ἀνασεμιά του.